

LÁVKA

FESTIVALOVÝ ZPRAVODAJ 52. LOUTKÁŘSKÉ CHRUDIMI 2003. číslo 5

Svátek má:
Prokop a Prokopa
Prokoptó = jsem prospěšný

4. července 2003

Pranostika na tento den:
Mokrý Prokop vysévá houby

Lávka spojuje dva břehy, které
nemají zpravidla daleko od sebe

STRANA 2-3

... minulost, přítomnost
a budoucnost amatérského
loutkářství

... jak to viděla porota

STRANA 4-5

... seminář G převezem
do nemocnice

... soubory o sobě

STRANA 6-7

... soutěžte o mobil a další
výhry

... rychlá soutěž o šest triček

STRANA 8-9

... pamětníci a mladice

... den po loutkářském
bálu, dvojkřeslo pro I. Peřinovou a J. Středu

STRANA 10-11

... vytaženo z propadla,
kachna za oponou, připomínka
a další...

DNEŠNÍ FERMAN

Velký sál Divadla Karla Pippicha

17.00 Kouzelný mlejn (Střípek, Plzeň)
20.00 Kouzelný mlejn (Střípek, Plzeň)

Malá scéna Divadla Karla Pippicha

10.00 Kašpárek staví domek (Pimprle, Praha)
14.00 Sredni Vaštar (ZUŠ Žerotín, Olomouc)
Vesel u vesel den co den (ZUŠ Žerotín, Olomouc)
16.00 Sredni Vaštar (ZUŠ Žerotín, Olomouc)
Vesel u vesel den co den (ZUŠ Žerotín, Olomouc)
18.00 Sredni Vaštar (ZUŠ Žerotín, Olomouc)
Vesel u vesel den co den (ZUŠ Žerotín, Olomouc)

Divadlo MED

10.00 Jak se Petruška ženil (Podivíni, Podivín)

14.00 Proč mají sloni chobot (Jeden Eda, Hradec Králové)
Kašpárek na skalním městě (BOĎI, Jaroměř)
16.00 Proč mají sloni chobot (Jeden Eda, Hradec Králové)
Kašpárek na skalním městě (BOĎI, Jaroměř)
18.00 Proč mají sloni chobot (Jeden Eda, Hradec Králové)
Kašpárek na skalním městě (BOĎI, Jaroměř)

Letní scéna u Divadla Karla Pippicha

19.00 Beatles revival

Horký kandidát na majitele mobilu z SMSkového výběru se rýsuje. Dnes máte poslední možnost zaslat SMS, která by nás zaujala a mobil může být váš. Připomínáme telefonní číslo redakce **606 653 770**

Nezapomeňte !!!!!!!!!

Dnes do 20.00 musíte dopravit do redakce nebo papírové krabice ve foyeru soutěžní kupón naší hry o mobil a roční předplatné časopisu LOUTKÁŘ.

NEKTERÉ DETI SE V DIVADLE CHOVÁJÍ JAKO HOVADKA, COPAK NEMAJÍ RODICE? .. * .. PROC JSOU

MINULOST, PŘÍTOMNOST A BUDOUCNOST AMATÉRSKÉHO LOUTKÁŘSTVÍ

Existuje řada kritiků a teoretiků loutkového divadla, kteří si ví rady jak s minulostí tak vzdálenou budoucností. Přesto, že svými kořeny patřím do loutkářské amatérské minulosti, necítím se být prognostikem, neřku-li vizionářem, abych v barevném spektru skleněné koule viděl obrysy budoucnosti. Vím jen, že moje vlastní loutkářská minulost a odposlouchané informace od ještě starších loutkářů mi vždycky spolehlivě pomohly orientovat se ve složité přítomnosti. Snad právě v tom je tajemství nepřiliš spolehlivého odhadu: jak, co, kdy bude jednou fungovat. Říká se tomu - udržet kontinuitu. Nebát se tu a tam si vyšlápnout za minulostí amatérské-

ho loutkového divadla. Taková cesta nemusí vždycky

vyrůstá něco, co přijde zdupat někdo jiný. Ono bylo, je a bude to naše loutkaření výrazem životního stylu. Tak ti loutkářští dědové byli spíš upjatí pseudopedagogové, chtěli napravovat zlovyky dětských diváků. Ale ve většině případů byli ovšem také noblesní a vzdělaní. Trochu mi připadá, že ten současný životní styl loutkářů nese až příliš mnoho společných znaků větší části mladé generace. Nastavují poněkud vyduť-

pomněla“. To by neměla být brzda novátorství, hledání nových cest, ale připomínka, že znalost věcí minulých nám novou cestu usnadňuje. A právě neochota mladých ohlížet se do hájenství minulé generace je dnes průvodním znakem nepřiliš častých společných debat. „Nemám čas se dívat zpět!“, zní argument většiny loutkářů, zaujatých tím, co dělají právě teď. Připomenuli si však v tuto chvíli práci ještě ne zcela zralých DRUHÁKŮ z Hradce, děvčat ze souboru TAK CO? z Chlumce nad Cidlinou, ČMUKAŘE z Turnova, Dětský divadelní soubor z Děčína, LOUČKINO z Brna, DNO a řadu souborů, které na své festivalové vystoupení teprve čekají, a řadu znamenitých jednotlivců, kteří za touto prací stojí, přes kriticky nedostatečný odhad budoucnosti amatérského loutkářství, nemám strach, že se nechá pohltnout jinou podobou divadla, že zasimuluje s nedomrlými pokusy tak zvané alternativy, která z nepochopitelného důvodu ignoruje loutku, jako by se za tohoto velkého partnera styděla.

JS

ÚVODNÍK

končit u banálního, dnes již zcela zapomenutého hračkaření, spolkové rivality, podbízivých výchovných postupů, kterými oplývala knižnice i praxe našich loutkářů. Konečně i chyby minulosti, respektive jejich překonání, může formovat budoucnost. A chyb se dopouštíme i dnes, přiznávejme si je a připravujeme tím seriózní budoucnost. Neodsuzujeme jiné principy práce, tolerujeme odlišnost názorů na finální tvar představení. Intolerance je hroznou brzdou moderního vývoje. Na pobořených troskách pak

zrcadlo, které až příliš mění skutečnost. A to, co vidí, není lepší alternativou.

Nelze generalizovat, nelze zobecňovat. Otázka byla položena pohledem do budoucnosti. Obávám se, že ji, z toho našeho loutkářského hlediska, nelze přesněji formulovat bez přítomnosti loutky, kterou ani my, kteří jsme stále ještě jednou nohou v minulosti, nechápeme jako jednu provždy definovaný tvar, neměnný, technologicky vymezený. Goethe kdysi prohlásil, že „mladá generace objevuje to, co stará generace již za-

Pastýřka, Tlupatlapa Svitavy

Okolostola, DNO Hradec Králové

NOSENA DO DIVADLA NEMLUVNATA? .. * .. OMLOUVAM SE MARTINU SKERIKOVI ZA SVE TRÁPNE KLUKY

ZE ZASEDÁNÍ POROTY

Podivíni Podivín – Jak se Petruška ženil

Bohužel musíme konstatovat, že textová předloha nabízí daleko více možností, než soubor dokázal využít. Postavy nejsou přesně charakterizované a jejich jednání postrádá často logiku. Stejně tak vztahy mezi postavami nejsou vybudované, chybí napětí mezi nimi, dramatické situace. Není jasné, kdo má koho rád a proč (především u Bublinušky). Petruška působí stydlivě a navíc není jasné, proč někdy „mluví“ přes píšťalku a někdy realisticky. „Slavík“ nebo kazoo by nejspíš lépe umožnily odpovídající hlasovou stylizaci. V práci s loutkou nacházíme sice principy „maňáskárny“, ale jen ve formální rovině, bez vztahu k tématu a jeho prezentování. Skutečnost, že se lidi v hledišti nebavili a nesmáli, je potvrzením toho, že i princip komiky musí mít reálný základ.

DNO Hradec Králové – 4+1

Inscenace je pokusem o groteskní zobrazení života. Někteří z nás si však kladli otázku, o čem a proč to hrají. O stereotypch, banalitách a mechanizmech, o ztrátě komunikace? Ale to přece není „nová“ informace. Čteme to především ve výtvarné složce – v plošných rekvizitách a plošném nábytku. Tato stylizace se do herectví nepromítá, setrvává zcela v realistické rovině. Domníváme se, že textová předloha (připomínající některé hry Václava Havla) nabízí více možností, než se podařilo souboru využít. Televize a příběhy v ní jsou dominantnější než „živý“ plán, a jistě by stálo za úvahu například propojit dění na obrazovce s hereckými akcemi, jako jistý kontrapunkt – především tehdy, kdy je ztlumen zvuk a my sledujeme pouze obraz a současně diskusi obou manželských párů. Je zřejmé, že Dno svůj záměr naplnilo a my jsme vnímali, co se nám snaží

sdělit, ale mnohé z nás inscenace nezasáhla.

DNO Hradec Králové – Okolostola

Inscenace má zřetelné téma: konflikt reality s infantilitou, snaha o komunikaci, která není naplněna. Nepostrádáme dramatickou situaci, partnerka po marných snahách promluvit si, nevydrží a odchází. Přitom partner si hraje nejen pro sebe, ale především pro ni (vždyť potřebuje publikum, i spoluhráče). Herecky je inscenace velmi dobře zvládnutá, jen se domníváme, že v představení, které jsme viděli, nevyšla tak docela pointa. Kreativní je práce s loutkami-hračkami vytahovanými z krabice v překotném tempu, jejich použití v nečekaných situacích a s odpovídajícím pojmenováním. Také herecké partnerství obou protagonistů velmi dobře funguje.

Tlupatlapa Svitavy – Pastýřka

Viděli jsme jednotlou inscenaci, která nás emotivně zasáhla. Křehkost tématu koresponduje s křehkostí příběhu. Funkční, odpovídajícím způsobem využívaná je výprava (plachta) a také loutky – jak postavy na tyčích, tak zajímavé řešení oveček (jakýchsi rukávnů s „živou“ rukou hereček jako hlavičkou). Hlavy na tyčích fungují často jako atributy a ve vypjatých situacích se stávají nositeli děje (především scéna milování). Navíc je třeba zmínit funkční a prostorově vymezující svícení, které pro toto představení zbytečně velký prostor zintimnilo a pocitově zmenšilo. Takže šlo představení přes rampu. Ocenili jsme herecký projev především Terezy Dvořákové jako Pastýřky, ale i všech ostatních. Nádherný je obraz vodopádů, ale i závěr – smrt. Spíše popisně však působí stínohra – reminiscence znásilnění Pastýřky.

ex

Hodnotící seminář

Alena Exnarová – čte hodnocení poroty na Vítr z Apalačských hor (Druhák, Hradec Králové)

Karel Vostárek – mám rád humor pokleslé morálky z rodokapsů, mám rád Joa, i tady jde o nadsázku, ale začal jsem se nudit

Seminaristé – s loutkou by se dalo hrát víc, - bylo tam moc textu, - hezčí byli supi, ale nefungovali, protože tam byli pořád, - vše bylo ve zvukovém plánu stejně monotónní, - nevyzněly vtipy

Dáda Weissová – rozvleklost textu mi přijde jako záměr, ale chybělo mi dotažení do absurdity, - neškrtala bych v textu, ale víc bych si pohrála se zvukovým plánem, takhle nevím, která postava mluví

Karel Vostárek – chybí razantní pointa, měla by se převést z jazyka textu do jazyka loutkového divadla akcí, - je nedotažená režijní část představení

Seminaristé – nebylo by lepší hrát to ve větším kukátku, aby měly loutky prostor pro akci?

Jiří Polehňa – mám rád, když jsou loutky naddimenzované a prostor je plný, - scéna vznikla na velikost trabantu, ve kterém ji převážím

Alena Exnarová – hodnocení Na stropě (Záchvat, Hradec Králové)

Seminaristé – tatínek byl zajímavě hlasově odlišen

Karel Vostárek – představení se dělí na dvě části, ve druhé jde už jen o rovinu verbální

Hana Galetková – maminka i dcery měly hlasovou polohu ve stylizaci, tatínek v civilnosti a byl odjinud

Jiří Vyšehled – obávám se, že ne všichni v publiku znají ty krásné asociace s kumštýřskými salóny, moc se mi to líbilo a hned bych si to rád zahrál taky, skvělé nápady, ale vyčerpávají se na začátku

Karel Vostárek – chybí tomu dramatický oblouk

Karel Makonj – je těžké udržet v poloze nadsázky

Blanka Luňáková – Josepha – je to nevyužitá příležitost hry s loutkou

Seminaristé – našli jsme neložnosti, které nám vadily např. v jednání novinářky, nevíme, jestli šlo o vztah novinářky a malíře, nebo to bylo o té rodině?,- bylo to o babičce

Karel Makonj – je to o tom, jak vy ženy ubíjíte muže

Hana Galetková – jde o protipól tvořivosti a materialismu

Jiří Polehňa – jsem zmaten
Alena Exnarová – Dokud nás čápi nerozdělí (ZUŠ Chlumec nad Cidlinou)

Seminaristé – vadily mi jiné boty, upoutávaly mou pozornost

Soubor – to byla naše chyba

Petr Mohr – první etuda nejvýraznější, pak to trochu padá

Seminaristé – řešili jsme, kdo koho sežral, nemá to jasnou tečku, - kde jste vzali texty

Soubor – texty Jiřího Dědečka a autorské

Jiří Vyšehled – jsou to anekdoty a ty musejí mít přesné pointy, někdy jsme ani nevěděli, že už je konec

Seminaristé – hledali jsme rámeček pro celek

Hana Galetková – bohužel jsme některé pointy neslyšeli

Alena Exnarová – hodnocení Nezbedná kůzlátka (Dospělá embrya, Hradec Králové)

Seminaristé – necítili jsme žádnou trapnost, ale cudnost, - na rukavici zanikl nápis

Karel Vostárek – s nádechem jsme zpozorněli a ona nás v tom nádechu udržela

Dáda Weissová – naprosto čistě, jen mě naštvalo, že jsem na ten nápad nepřišla

Seminaristé – s nádherná byla hra na schovávanou

Jiří Vyšehled – měla by to hrát v mateřinkách jako součást sexuální výchovy

Alena Exnarová – hodnocení Kam se poděly kočičí jazýčky (Čmukaři, Tumb) –

Karel Vostárek – ježibaba nebyla protihračem, její jednání nebylo motivované

Pavel Němeček – ježibaba sice říkala, že se baví, ale herecky nebyla vůbec skotačivá

Seminaristé – myslíme si, že tomu ublížil velký prostor, ztratily se detaily, - vadilo nám výtvarno

Dáda Weissová – nemám to ráda, ale musím se omluvit, protože ta inscenace je nedokončená, po regionální přehlídce jsem vyměkla a začala jsem to upravovat podle rad poroty a pořád pracujeme a nestihli jsme to dělat. Viděli jste nehotový tvar, ale slibujeme, že to dokončíme

SEMINÁŘ G PŘEVEZEN DO NEMOCNICE

Včera se seminář G „Nemocniční postel jako jeviště“ vydal praktikovat do chrudimské nemocnice. Po třech dnech práce v semináři to dívky rozjely na ostro na jevištích, která poutají zraky jejich včerejších diváků již několik dnů i týdnů. Myslím, že až tam se mohlo potvrdit, že si jednotlivé seminaristky vybraly svůj seminář správně. Mluví o seminaristkách, ale včera poprvé už nešlo především o ně, nýbrž o malé pacienty. Loutkoherečky byly bez výjimky dobře přijaty. I na personálu bylo vidět, že Loutkářská Chrudim měla na toto místo expandovat už dávno. „Nejde de facto o to něco dobře odehrát, ale pacienti motivovat,“ říká mi šéf semináře Ottokar Seifert. Čtyřletá pacientka se zprvu plyšových myší na prstech herečky bojí, ale pak překonává ostych, hraje a povídá si s nimi. Patnáctiletý pacient ježečkovi

na ruce jiné dívky, radí, aby když si hledá úkryt, se schoval k němu pod peřinu. (Nelze nezpomenout na „Nezbedná Kůzlátka“ Lenky Košťákové, ta by zde svedla opravdové zázraky.)

Ottokar Seifert pomáhá vytvářet atmosféru, povídá si s dětmi, na které ještě nepřišla řada, ale už jsou nažhavené. Marka Míková má zase na hlavě niklovskou masku medvěda, takže seminaristkám tvoří pedagogický dohled zčásti medvědice, zčásti vedoucí semináře. „Bude vás to, holky, vůbec ještě bavit bez těch dětí v semináři?“, ptám se frekvenciantek. „Ale jo,“ dozvídám se: „My si rádi hrajeme jenom pro sebe.“ Každý takový okamžik, každá chvíle, shodujeme se panem Seifertem, stojí za to.

Zpestřujeme život... vida zpestřujeme - jsem s nimi jenom chvíli a už se počítám k nim, i když jenom fotím

a broukám si písničky, tak tedy zpestřujeme pobyt zde i celé rodině. Bez přehánění. Paní (po zánětu žlučovodu) má na jiném, právě na dětském oddělení manžela s miminkem, které jí nosí ke kojení a přibyl k nim i jejich čtyřletý Davídek, který prodělal zápal plic. Ten z celé rodiny je právě naším hlavním divákem. A také aktérem. Dostal maňásku, s nímž hrál s jinými maňásky

na schovku. Při pykání strčil ruku s maňáskem pod peřinu, měl ji tam a tvářil se velice tajnosnubně a lišácky, že jeho maňáška jako nikdo nemůže najít. Dalo by se o tom ještě dlouho psát, přeci jen jsme takto strávili v nemocnici celé dopoledne. Tento nový seminář, říkám i pro příště, stojí za to. A příležitostí uplatnit osvojené přístupy, máte až až.

petr v

LS BOŇI Jaroměř

Jak často váš soubor hraje?

Hrajeme na domácí scéně 1x do měsíce vždy v neděli 2 představení. Na jedno by se diváci nevešli.

Jak dlouho váš soubor existuje?

Vznik souboru je datován rokem 1921, kdy 14. ledna bylo zahajovací představení.

Jak často zkoušíte?

Zkoušíme jednou týdně, vždy v pátek. Ovšem, když připravujeme novou výjezdovku, kterých máme v současné době na repertoáru 6, zkoušíme i 5x týdně.

Kolik inscenací ročně uvádíte?

Ročně uvedeme tak 8-10 inscenací na domácí scéně, z čehož asi polovina jsou nově nastudované kusy, zbytek opakujeme z předchozí sezóny - diváci stále odrůstají.

Dále pak každý rok přidáváme 1 výjezdovku.

Mimoto uvádíme ročně 3 poslechové hudební pořady pro dospělé. Něco jako byly dříve poslechové diskotéky - ovšem v našem, originálním podání.

Podle čeho vybíráte texty vašich inscenací?

No přece podle toho, jak se nám líbí, ne?! Ale někdy taky podle toho, kolik je k dispozici hereců, protože náš soubor má proměnlivý počet členů. No, a když někdo zrovna nemůže, protože rodí, nebo promuje či maturuje, tak musí nastoupit kus s menším obsazením.

Kdo je vašim divadelním vzorem?

Těch je hodně. Jsou to všichni ti staří, poctiví marionetáři, kterými byl hlavně náš kraj velmi bohat. Našimi dobrými kamarády byli třeba Jana Hladíková a Matěj Kopecký.

Co na váš soubor ještě prozradíte?

A co nového by to mělo být? To, že loutkovým divadlem žijeme, je jasné.

Vždyť za rok odehrajeme až 60 představení, to je víc, než jedno týdně. Takže jsme spolu vlastně stále. Máme se rádi, máme rádi loutkové divadlo. Jinak bychom spolu tolik času asi nemohli trávit. Ale to není prozrazování, to je konstatování faktu.

Roman Bauer, principál LS BOŇI Jaroměř

ZA "NOVOU VLNU" SE "STARYM" OBSAHEM! KATARZE VSAK NASTALA AZ U OKOLOSTOLA. SIC DRSNY

Regionální loutkářská přehlídka v Jesličkách Hradec Králové

Mirku Venclovou ze ZUŠ Na Střezině známe už z minulých let a vždy nás něčím zajímavým upoutala. Tentokrát si připravila pod pedagogickým vedením Jolany

Brannyové inscenaci bajky R. Kiplinga Proč mají sloni chobot.

Je to výtvarně a loutkářsky velmi nápadité a herecky kultivované.

Regionální přehlídka Plzeň a Karlovy Vary

Střípek Plzeň – Kouzelný mlejn

Střípek tentokrát sáhl pro inspiraci do krabičky lidových pověstí, písní a balad a připravil pro nás kompletní menu, jak jsme si to pro sebe nazvali.

Představení má kromě již zmíněné výborné scénografie

a loutek, stejně výbornou dramaturgii a režii Ivanky Faitlové. O strhujícím temporytmu a hereckých výkonech nemluvě. Po shlédnutí jsme se shodli, že nám připomnělo nejlepší léta hradeckého DRAKu.

Daniela Weissová

Střípek, Plzeň

Jak často váš soubor hraje?

- a) každý den
- b) každý rok
- c) asi dvacet představení ročně

Jak dlouho váš soubor existuje?

- a) 3 dny (o nocích nemluvě)
- b) od 17. století (rozvoj sklářství v českých zemích)
- c) 25 let

Jak často zkoušíte?

- a) vůbec - zkoušejí jen lidé bez talentu a text se učí jen zbabělci (Jiří Kodet - náš vzor)
- b) tak často, jak by Ivana (Faitlová) chtěla, tedy každý den

C) jednou týdně (když se sejdeme)

Kolik inscenací ročně uvádíte?

- a) hrajeme vlastně stále jednu, jen střídáme tituly
- b) asi dvacet (každé představení je originál)
- c) když se zadaří, tak jednu (ale v září zažíváme vždy divadlo jednoho herce - Ivana představuje nový text)

Podle čeho vybíráte texty vašich inscenací?

- a) podle Ivanky
- b) podle Ivanky
- c) podle Ivanky

Kdo je vaším divadelním vzorem?

- a) sokolský kašpárek a pantáta Škrhola
- b) Dáda Patrasová a její ží-žala Julie
- c) těžko říct

Co na váš soubor ještě prozradíte?

- Cé je správně.
- Za každou správnou odpověď si započtete bod.

Vyhodnocení testu:

- 0 - 1 bod - Měl bys snídat hrušky
- 2 - 3 body - Dej si čtyři rumy
- 4 - 5 bodů - Už jsi přemýšlel o návštěvě aquaparku?
- 6 bodů - Ludku, vyhrálš

Krajská přehlídka amatérských loutkářských souborů v Opavě

ZUŠ Žerotín z Olomouce pod vedením Ivany Němečkové. Byly opravdu krásné...

Sredni Vaštar na motivy Sakiho povídky. Loutky Víta Johna, v nadživotní velikosti, hlavy na tyči, tělo vytvářejí vodiči. Na scéně veliká skříň, která se stává kůlnou, skrývající Conradinovo tajemství.

Výborná je dramaturgická úprava a režie Ivany Němečkové. Je to chytré, vyvážené a mladé. Herci se v Sakim našli. Koncert.

Vesel u vesel den co den. Hrátky se slovy Ernsta Jandla.

Tuším osm malých uzavřených příběhů, které jsou sdělovány předmětem, loutkou, zvukem, hudbou, zpěvem, tělem, slovem. S humorem a povznášející lehkostí. O čem to bylo? Myslím si, že o smysluplnosti nonsensu pro ty, kteří si to zaslouží. O právu na hravost, o nabídnuté ruce, o kráse volnosti a mládí. Dík.

Karel Šefrna

XIII. Turnovský drahokam

„Kašpárek na skalním hradě“ od Jany Dvořáčkové a Jana Schmita hraje Loutkářský soubor BOĎI z Jaroměře. Je to představení čisté, umírněné a vtipné.

Hra se nám postupně mění v černou komedii, čili jakou-

si parafrázi na horor a opírá se o čtyři základní kvality. Kvalitu textu a žánru, kvalitu zpracování, kvalitu provedení, kterým je ve výsledku nespoutané, ale kultivované veselí.

M. Drábek

ZUŠ Žerotín

Jak často váš soubor hraje?

Snad 10x ročně, nehrajeme pravidelně, jsme ze „ZUŠKY“.

Jak dlouho váš soubor existuje?

Existujeme 6 let, ale obsazení souboru není pevné, stále se mění.

Jak často zkoušíte?

Jak máme dramata, jednou týdně.

Kolik inscenací ročně uvádíte?

2-4, ale ne všechny jdou do soutěží.

Podle čeho vybíráte texty vašich inscenací?

Podle vhodnosti k inscenování, myšlenkové přitažlivosti...

Kdo je vaším divadelním vzorem?

Všichni milujeme L. Richtera (kluci trochu míň).

Co na váš soubor ještě prozradíte?

V pátek ve 22.00 před divadlem ohnivou show s indiánskou písní. A umíme taky spoustu užitečných věcí

Jeden Eda

Jak často váš soubor hraje?

Sporadicky, Den dětí, Mikuláš...

Jak dlouho váš soubor existuje?

Tři roky.

Jak často zkoušíte?

Zkoušely jsme v rámci výuky jedenkrát týdně.

Kolik inscenací ročně uvádíte?

Jeden kus.

Podle čeho vybíráte texty vašich inscenací?

Co se Mirce Líbí.

Kdo je vaším divadelním vzorem?

Piémadruhou.

Co na váš soubor ještě prozradíte?

Zrovna jsme se s Mirkou rozešly. Dala přednost DAMU (ach jóó)

JoBr

SEVERAN BYL JSEM DOJAT, VELMI. THX. EPL .. * .. ZACHVAT, NA STROPE > SESTRENKA CERSTVE MATU-

ZAŘAĎ JE!

...aneb soutěžní otázka na pátek

Správnou odpověď na vpravo uvedenou otázku vhodíte do schránky, která je ve foyeru Divadla K. Pippicha nebo doneste do redakce do 20.00 hodin. Ze správných odpovědí každý den vylosujeme tři šťastlivce, kteří vyhraji tričko.

Včerejší správná odpověď:

3. GUIGNOLA

Dnes vyhrávají:

Opět Milan Zeman a Jan Chumchal.

Kašpárkova hra o mobilní telefon

Pravidla:

V čísle 1 až 5 zpravodaje 52. Loutkářské Chrudimi Lávká bude zveřejněno po pěti soutěžních otázkách. Písmeno, pod kterým budete předpokládat správnou odpověď zapíšete do vašeho soutěžního kupónu. Ten byl zveřejněn v pondělním a čtvrtečním vydání Lávká. Zcela vyplněné kupóny musíte pak dopravit do redakce Lávká dnes do 20.00 hodin.

Na kupónu musí být čitelně vyplněna písmena správných odpovědí u všech 25 otázek. Pokud nebudete mít některé z vydání Lávká, je možné v redakci Lávká získat všechny již vyšlé otázky.

Z těch kupónů, které budou mít nejvíce správně vyplněných odpovědí, bude vylosován vítěz hlavní ceny.

Hlavní cenou je: **předplatné časopisu Loutkář 2004 a mobilní telefon s aktivovanou Go sadou.**

Určení výherce:

Vylosování vítěze proběhne při slavnostním vyhlášení výsledků 52. Loutkářské Chrudimi v sobotu 5. července 2003.

Dnešní otázka:

TOTO JAPONSKÉ LOUČKOVÉ DIVADLO SE JMENUJE:

1. KABUKI
2. NOH
3. BUNRAKU

Pátá sada soutěžních otázek:

21) První zprávy o loutkářích na našem území se dochovaly v tzv. „knihách“ Víte, jak se v nich loutkářské představení nazývalo?

- a) malá opera
- b) dřevačka
- c) divadlo na niti

22) Ředitel Chrudimské besedy, který se od roku 1993 podílí na organizaci LCH se jmenuje:

- a) Jaroslav Kadeřávek
- b) Jiří Kadeřábek
- c) Jiří Kadeřávek

23) Autor publikace 50 Loutkářských Chrudimí, z které jsme nejednou čerpali pro náš test, se jmenuje:

- a) Luděk Richter
- b) Luděk Rychtr
- c) Ludvík Richter

24) Josef Brůček je v loutkářství představitelem výtvárně zaměřeného absurdního divadla. V Sudoměřích u Bechyně roku 1982 založil soubor, který se nyní jmenuje:

- a) Dobrmani
- b) Tatrmani
- c) Jelímani

25) Plzeňský Střípek vznikl v roce 1978. Jejich první inscenace, kterou spatřila LCH, se jmenovala – Jak moucha přemohla sedm krejčích a dva obry. Toto představení bylo uvedeno na LCH v roce:

- a) 1978
- b) 1981
- c) 1991

Dětský klub

Potkali jsme se před divadlem. Zase svačili, ale atmosféra byla úžasná. Hned mi začali vyprávět, co dělají a povídali, jeden přes druhého.

...už jsme byli v pravěku a středověku
...cestujeme tam strojem času, to zpíváme písničku, ke které jsme si vymysleli slova a melodii jsme si vypůjčili od medvídka Pí, a máme zavázané oči a tak se tam dostaneme

...taky jsme kreslili mapy svých měst, byly tam kostely, ulice, rybníky,

zahrady, louky, pole

...u kostela jsme vymysleli v různých koutečkách příběhy o tom, co se tam stalo ve středověku

...a hrajeme na babu, na dinosaura a mamuta

Všichni se vypravili na výstavu rodinného divadla, dostali od lektorek za úkol, najít loutku, která se jim nejvíce líbí a pojmenovat ji. U jednoho kukátka zvolala dlouhovlasá holčička: takovou pec máme na chalupě, tuhle skřín ne, ale tahle truhla je taky od nás. Bylo to moc fajn a já jsem třeš odešla.

ROVALA ZDE JI NUTEJÍ SMAT SE. KALD DAMU, RAMY: KONECNE NECO AKCNIHO! PRIPOMNELI VCERA

LOUTKY A LOUTKÁŘI ZE SLOVNÍKU

Když se řekne Japonsko a loutky, většině z nás se vybaví loutkové divadlo Bunrakuza a od něj odvozený název pro loutkové divadlo – bunraku. Ale to není původní název pro tento druh dramatického umění. Původní název zní TAJENKA a je odvozen od nejpůvodnějšího příběhu japonského středověku o stejnojmenné milence bojovníka Jošicuneho.

VODOROVNĚ:

A/ citoslovce nakouknutí; zn. draslíku; American Conservative Union

B/ pravidl (přechodník); zn. kyslíku; počítačový i živočišný škůdce

C/ u (něčeho) obr.; dětské stavebnice (z Dánska)

D/ zná; znoj; začátek a konec abecedy

E/ TAJENKA

F/ samohlásky vína; Čapkov drama; latinsky a

G/ račí „ruka“

H/ křik; zn. elektronu; zkr. „žravé“ tekutiny

SVISLE:

1/ páše nespravedlnost; královský rukopis (zkr.)

2/ vedle usušeného ovoce

3/ zvuk pádu malého množství vody; cibulovitá zelenina

4/ kružnice; praská

5/ latinský pozdrav; obyvatel malé Asie

6/ tabák zabalený v papírcích

7/ ranit slovem; operační systém (zkr.)

	1	2	3	4	5	6	7
A							
B							
C							
D							
E							
F							
G							
H							

Pokud víte, kdo se na vás směje, řekněte si mu o tričko. Ale pozor má jenom jedno!!!

Pokud víte, které loutkoherečce leží námořník na rameni, řekněte si jí o tričko. Ale pozor má jenom jedno!!!

Pokud víte, čí je to hlava, řekněte si mu o tričko. Ale pozor má jenom jedno!!!

Pokud víte, čí jsou to nohy, řekněte si mu o tričko. Ale pozor má jenom jedno!!!

Pokud víte, kdo se skrývá za brýlemi, řekněte si mu o tričko. Ale pozor má jenom jedno!!!

Pokud víte, které loutkoherečce patří tento úsměv, řekněte si jí o tričko. Ale pozor má jenom jedno!!!

FERMAN NA SOBOTU

Divadlo MED

10.00 Proč mají sloni chobot (Jeden Eda, Hradec Králové)
Kašpárek na skalním městě (BOĎI, Jaroměř)

Muzeum - Letní scéna Divadla Karla Pippicha

12.45 Dechovka od Muzea k Divadlu Karla Pippicha

13.30 Slavnostní vyhlášení cen

13.30 Divadelní pouť

Staročeská komedie (Divadlo z půdy)

O červené Karkulce (Malé divadélko Praha)

O Budulínkovi

(Divadýlko Mrak Havlíčkův Brod)

... a další vystoupení z tvorby seminářů festivalu

15.00 Moment "To všechno odnes čas..." - hudební skupina

KUZLATKA, DAMY, DNES ATLETI. VERNISAZ BYLA TELEVIZNI. EPL .. * .. MILUJU CELE DNO! M.H. .. * ..GA-

PAMĚTNÍCI A MLADICE

František Písek

– muzikant, režisér loutkářských souborů MEZ-Vývoj a Jitřenka, učitel LDO na LŠU, nyní důchodce

Co pro vás znamená loutkové divadlo? To je moje celoživotní práce. Ani ne koníček, ale taková samozřejmost. Proti dřívějšímu je to teď v loutkovém divadle něco úplně jiného. Je tu hodně mládeže a děti proti tomu, jak to známe my, staří loutkáři, z dřívějšíka. Nelíbí se mi ten odklon od loutek. Na jevišti by měla dominovat loutka, ta především. A měla by být přesně a čistě vedená.

Máte nějaké divadelní pokušení? Baví mě sledovat věci z povzdálí a když vidím pěkné divadlo, těší mě to. Ale jinak už se musím chovat úměrně svému věku, je mi sedmaosmdesát. To už je věk, kdy už se chci jen dívat.

OHLASY

4+1, Okolostola (DNO, Hradec Králové)

– tak, mně se to líbilo, jako ty nápady byly dobrý, mohlo by to mít větší zápletku, než že se ta holka urazí, kluk to prostě dobře zahrál, perfektní výkon (Okolostola), – já jsem to viděla podruhé a šla bych na to i potřetí – nejlepší tady, – mně taky, jako že to bylo úplně aktuální a prostě skvělý

František Rýdl

– jevištní mistr

Co pro vás znamená loutkové divadlo? Je to každým rokem krásná vzpomínka na výborné kamarády a bezvadné lidi, kteří sem jezdí už od těch prvopočátků. Každá Chrudim je jiná a je smutný, že nás skalních ubývá. Ale přibývají mladí a to je hezké. Loutkové divadlo jde dopředu, ale já jsem z té staré školy a myslím si, že loutkové divadlo by mělo být s loutkou. Mám pocit, že loutka začíná být v mnoha případech pro herce velkým problémem. Některé staré hry jsou krásné a dají se dělat i teď, ale svět jde dál a tak se asi nedá dělat pořád jen to staré. Ale když je to nové s citem provedené, tak to беру. Třeba jak tu byla ta zába s kůzlátky, to bylo tak kouzelně podané, že v tom nikdo nemůže vidět žádnou hambatost.

Neměl jste někdy pokušení zahrát si divadlo? Já jsem technik a jen pomáhám nebo svítím. Dělán správce a domovníka v Kacafírku a tak tam taky někdy něco přidržím, ale v mém věku už se nesluší, abych chodil po jevišti.

Jiří Oudes

– vedoucí souboru Těšováček, zakladatel LDO na 3.LŠU v Plzni, nyní důchodce

Co pro vás znamená loutkové divadlo? To je můj dlouholetý. Dělal jsem loutkové divadlo asi osmačtyřicet let jako učitel. No jsem už kmet a celá léta to pro mě byla jen práce kolem loutkového divadla. Často si říkám, koho jsem asi ošidil nebo komu jsem dal divadlem radost. Nebo spíš dali, protože jsem ho nikdy nedělal sám. Byl to prostě celoživotní úděl. Už v obecné škole s námi učitelé dělali různé besídky. Pak jsem hrál i s ochotníky, ale mými nejvýznamnějšími učiteli byli např. Otto Rödl, Vojtěch Cinybulk, Erik Kolár. Musel jsem se pořád vzdělávat, abych mohl s děťátkami dělat to, co jsem dělal. Poslední dobou mám pocit, že ne všemu loutkovému divadlu rozumím. Někdy mě tady divadlo mívá, ale já to těm, kteří to tak dělají odpouštím, protože oni na to přijdou sami, že se tak dělat nedá. Oni musí přijít na to, že divadlo musí oslovovat, že divákům musí něco sdělovat.

Máte nějaké divadelní pokušení? Mám. To jsou takové nedodělávky. Jsou to věci, které jsem v životě neudělal tak, jak jsem si je přál. Pokušení by bylo, ale není soubor nebo bych musel dlouho pracovat, abych to, co chci, mohl realizovat. Jsou to takové hříchy mládí – třeba Mikulka, ten mě pokouší neustále.

Jolana Brannyová

– loutkoherečka divadla Drak, nyní učitelka ZUŠ Na Střežině Hradec Králové

Co pro tebe znamená loutkové divadlo? Magii a oživení předmětů. Odkojena jsem sama sebou. Jako malá jsem si hrála s panenkami a pak jsem se zakoukala do rodinných divadýlek a ta mě strašně pohltila. Na Chrudimi a vlastně na amatérském festivalu jsem poprvé a strašně oceňuji tu snahu a radost, která je tu okolo mě a hlavně na jevišti. Jenom mám pocit, že na rozdíl od přehlídek profesionálů, se tady představení zbytečně do hloubky rozebírají, protože divadlo je pro mě záležitostí duchařiny a spontánnosti a buď se líbí nebo ne. Ale to hrabání mi je opravdu cizí. U profesionálů se takové věci neřeší a nefikají. Tady je najednou někdo, kdo má veškerá práva říct: tak je to správně, tak ne. Největší škola je podle mě v tom, když mají lidé možnost se na sebe koukat a vzájemně se inspirovat.

Pozor! Pozor!

Divadýlko Kuba Plzeň hledá temperamentní herečku!!! Nástup do trvalého pracovního poměru – leden 2004. Kontakt: Petr Mlád 607645812 nebo 377828384, e-mail: divkuba@seznam.cz

DEN PO VELKÉM LOUTKÁŘSKÉM BÁLU

Člověk se nemusí zrovna probouzet z kocoviny, aby se mu hlava hned po ránu nerozskočila. Z doplňkového představení KRAJÁNKA z Ledenice, který uvedl Werichovu pohádku „Dary nedarý“, bylo poučné jen to, že je třeba ctít jazyk český, zvláště pak na jevišti, jak to uměl právě Jan Werich. Mladé loutkoherečky chvílemi zaměňovaly to úcty hodné místo za ulici. Rozhodně je překvapením kolik souborů se v tomto roce rozhodlo pro dost opomíjené maňásky. S klasikou světové maňáškařiny přijíždějí PODIVÍNÍ z Podivína. Řekl bych, že si nesli určitý handicap v trvale vžité inscenaci hradeckého Draku. A v sále jsem se přesvědčil, že s tímto pocitem posuzovali toto představení i mnohem mladší diváci. U takového titulu není možné experimentovat, je třeba buď věrně napodobit ruské pouťové loutkáře nebo přijít s tak silnou parodií, ve které ještě znásobíme všechny vžité tradiční manýry. PODIVÍNŮM se dařilo poměrně dobře rozehrávat akční scény, ale pasáže dialogů doslova rostly jako palmový háj. Jednoznačným vítězstvím DNA /nikoliv soutěžním!/ je skutečnost, že je provází dramatičtí autoři jakkoliv teprve formují své zkušenosti s divadelním textem. Jelínkova hra „Okolostola“ je nejenom dobře zahráná, zrežirovaná, vypravená, je především dobře napsaná. Samozřejmě musím navíc ocenit, jak jde přímočaře, přes ty prezůvky v předsíni, přes brambůrky a televizní „idylku“ rovnou do jednoho z desítek tisíc našich panelákových bytů. A otázka? Je to loutkové? Samozřejmě že je, vždyť dramatickou sílu

této scény nedává jen brilantní civilní projev herců, ale celé to výtvarně rozpořbované prostředí.

Druhou částí Komárkova „4+1“ absurdní hravost, nejenom souboru, ale především dramatického principu vrcholí. Škoda, že sounáležitost Chrudimských s tímto festivalem se mimo Loutkářský štrůdl na náměstí a ještě chystanou pouť na závěr, soustředí spíše na koncertní vystoupení. Myslím, že by je dnes DNO pobavilo stejně znamenitě jako Petr Muk od 19.00. Ale je to samozřejmě nesouměřitelné. Ve velkém sále od 20.00 jsme měli znovu možnost se přesvědčit o znamenitosti divadelního podhoubí vyrůstajícího ve Svitavách.

TLUPATLAPA uvedla Jeffersovu „Pastýřku“ v úpravě Jany Mandlové. Šefrnovská křehká poetika, dramatické svícení, symbolický náznak loutky, čistý písňový a kytarový doprovod. Řeknu-li, že sál ani nedutal, vypovím víc, než mnoha dalšími slovy. Pak jsem společně s Ivou Peřinovou spěchal na křeslo. Nikoliv na elektrické, ale pro hosta. Rozhodně jsme si ale oba víc připadali jako na té smrtící vymoženosti. Je lépe autory číst, uvádět, než poslouchat. Nic méně jsme se snažili seč nám síly stačily. A takový byl tedy den po bálu, byť větší část redakčního kruhu setrvala v redakci a dál zápolila se záľudností překlepů a chyb. Člověk by ani nevěřil kolik je v našem národě Trávníčků, Gebauerů, Eisnerů. A pro ty přináším uklidňující zprávu: zítra vyjdeme naposled.

JS

Seminář E – Dramaturgicko autorský

...právě se rozebírají švédské pohádky rozpracované jedním ze seminaristů, popisuje se situace, hledají se motivy jednání postav, pojmenovávají se vztahy

... jak to udělat, aby to fungovalo?

... co kdyby sova poradila, aby místo borového meče použili injekci na spaní nebo odvar z makovic?

Dvojkřeslo pro Jiřího Středu a Ivu Peřinovou

Pěknou návštěvnost nejen na to, že bylo již na sklonku nabitého dne, mělo včerejší „dvojkřeslo“ pro hosta, tedy pro hosty, i když označení Štěpána Filcíka vyvolává poněkud siamskou představu.

V měšťánské restauraci Muzeum se však nesetkala tvůrčí dvojice, ale tvůrci, jejichž životní dráhy se setkali jen tu a tam. O to zajímavější bylo spolu s nimi sledovat jednotlivá místa, body, kdy se tak stalo. Připomenu, že oba: Iva Peřinová ani Jiří Středa si nepřišli na LCh jenom popovídat. Dramatička Iva Peřinová vede dramaturgicko-autorský seminář a Jiří Středa vede re-

dakci tohoto listu přes lávku šesti chrudimských dní. Setkání obou se neslo, ba nadnášelo, vzájemným kolegiálním špičkováním a škádlením, předvídáním, čím se ten druhý pochlubí.

Jiřího Středu nejvíce zajímalo, proč Iva Peřinová nechala hraní, které jí tak šlo, ostatně Skupovu cenu dostal právě za režii hry „Anička, skřítek a slaměný Hubert“, v níž I. Peřinová hrála titulní roli.

Kdož byste chtěli vědět víc, prozradím, že chrudimský loutkář Libor Štumpf, natáčel setkání na video.

pv

Vitr z Apalačských hor, Druhák, Hradec Králové

O LOUTKÁCH O ILUZIVNOSTI G.B.SHAW

Hraje-li se opravdový kus s figurkami, které dovedou sotva na nožičkách stát, které přes veškerou technickou zdokonalenost nemohou měnit svého výrazu, své tváře, ozývá se ve mně teprve opravdový zájem. Dramatický efekt, který vůči mně vykonávají loutky, je větší než efekt, vyvolaný živými představiteli. Marionety se svým strnulým výrazem a nepřírozeným postojem působí dojmem starých obrazů na skle, které přes svou ztuhlost vypadají živěji než lidé, kteří před nimi stojí a prohlížejí si je. Kinematograf, který zatím loutkové divadlo zatlačuje, je rozhodně přirozenější; má však malý vliv na představitelství, neprovokuje téměř vůbec fantazii. Nebyl bych nikterak překvapen, kdyby v nejbližší době místo biografů zaujala loutková divadla. Světelný obraz nemůže nikdy vyplnit místo loutkového divadla. Všichni herci měli by občas chodit na loutková představení. Vůbec každá dramatická škola by měla mít své loutkové divadlo.

G.B.Shaw anglický dramatik a spisovatel / 1856-1950/

Dělat iluzivní divadlo je dnes shocking. Kdo jen trochu sleduje tendence současného umění, byť třeba jen v kritikách, nerad se této neslušnosti dopouští.

Téměř všechno umění – už mnoho let – má tendence bourat omezující hranice iluze – chce proniknout dál k člověku a do člověka.Zbývá tedy se optat, zda naše loutkářské umění tu drží krok, zda tradičně nezaostává za ostatními druhy. Nuže, nejsme na tom tak zle. Je tu především polonizující snaha zrušit v Evropě klasickou anonymitu loutkoherce a dát mu hrát s loutkou před zraky diváků, ba dokonce přebírat za loutku některé akce, čili zrušit iluzi divadelního představení a nahradit ho vědomým hraním divadla na divadle, antiiluzí. I když jde o jednotlivé pokusy, je to tendence velmi živá, ba i tam, kde se pracuje “po staru”, budí obdiv. Jinými slovy vzniká tu něco, co zasluhuje zkoumání. Znamená to podrobit tyto principy zdravé skepsi, zda tu nejde o přílišný rozpor se specifickostí našeho uměleckého druhu či naším divákem....Převédeme-li tento

VYTAŽENO Z PROPADLA

problém do oblasti loutkového divadla pro děti, pak asi musíme konstatovat, že dítě touží po iluzi, že představení je jim skutečností, jakékoliv vyrušení z této iluze budí u nich nelibost.... Dítě touží po romantice, žádá od hrdinů nikoliv introspekci, ale statečnost vyjádřenou činy, dítě miluje děj a napětí, a to všechno mu divadelní antiiluze těžko může poskytnout....Zkrátka není to asi s tím iluzivním divadlem v našem druhu a v okruhu dětských diváků tak shocking. To neznamená vzdát se pokusů s antiiluzivním divadlem, ale rozhodně je nepřeceňovat a nedělat z něj módu.

Úvodník ČsL XIV. str.265

Divadlo předmětů

se jako nový jev divadelního umění objevilo před desítkami let. Toto divadlo se vyvíjelo spontánně. V prvních chvílích je kritici pojímali jako inovaci loutkového divadla. Později divadlo předmětů vyjádřilo svou odlišnost....Nástup divadla předmětů proběhl v osmdesátých letech ohromně dynamicky a zdálo se, že tato novota ohrožuje ostatní formy loutkového divadla. Dnes tato vlna zájmu poněkud opadla, ale divadlo předmětů zůstává nadále důležitým, ba konkurenčním proudem v oblasti neosobního divadla.

Henryk Jurkowski – Divadlo předmětů 1997

ANKETKA

Co pro vás znamená loutkové divadlo?

Jirka Chládek - zvukař Divadla K. Pippicha

Je to pěkný, loutkový divadlo.

Tomáš Komárek - ředitel ZUŠ Trutnov

Loutkové divadlo je pro mě divadlo DNO, v poslední době určitě.

Jiří Kadeřábek - ředitel Chrudimské Besedy

To je dobrá otázka. Dříve jsem psal zprávu do městské rady o využití loutkového divadla. Ale vy se asi neptáte na tohle. O loutkovém divadle jsem moc nevěděl, než jsem přišel na Chrudim. Myslel jsem, jako hodně lidí, že je jenom nebo hlavně pro děti. Teď mám loutkové divadlo radši než činohru.

Dana Bohuňková - pracovnice Chrudimské Besedy

Myslím si, že k loutkovému divadlu má vztah každý, jestliže ho rodiče k tomu vedli. A jestliže je to vnímavý člověk, tak může mít vztah až do konce života. Nemyslím tím, že chodí na pohádky pro tříleté děti, ale může jít na představení pro dospělé. Myslím, že na rozdíl od činohry má loutkové představení ve spojení s člověkem víc možností.

Ivo Mičkal – fotograf

Úplně všechno. Je to určitý způsob relaxace, protože já fotím převážně činoherní divadla. A jednou za čas si dovolím takový luxus a pracuji kolem loutkárny.

JSEM MEL JESTE DLOUHO HUSI KUZI, BYLO TO UZASNE ..* .. VAZENI LOUTKARI, NAPISTE NAM REAKCE

O ČEM SE MLUVÍ

Skalní loutkáři, nebo-li závěsní, též zavěšení, se dělí do několika skupin, podle překonané nadmořské výšky. U nás jen vzácně ti, kteří překonali některou z dvoutisícovek. V naší zeměpisné šířce se vyskytují především v pískovcových útvech Tisovských, Prachovských, Teplicko-adržbašských skal a v oblasti Českého Švýcarska. V těchto turisticky hojně navštěvovaných místech se pak věnují skalní loutkohře pro pobavení dětí i dospělých.

Ortodoxní loutkáři, jinak též pravoslavní, přišli na naše území společně s věrozvěsty Cyrilem a Metodějem, aby šířili mezi nevěřícími loutkářství. Zasloužili se o zavedení

jevištní mluvy loutkářské, zvané hlaholice, vycházející z modifikace písma téhož pojmenování.

Alternativní loutkáři společně s léčiteli a bylinkáři hledají přírodní prostředky k ozdravení naší divácké veřejnosti. Nejčastěji pro své procedury používají kvedlačky, smetáky, zmačkaný papír, též papír toaletní, knoflíky, truhlářský metr, vyjetý olej, semtele a další netradiční prostředky.

Tradiční loutkáři se po léta drží ustálených zvyku: myjí si před jídlem ruce, chodí spát se slepicemi, nekouří ve veřejných místnostech, v dopravních prostředcích uvolňují místo starším, zvykají si na pohodlí a demokracii.

Živoherci v porovnání s mrtvoherci jsou nатуry živé, družné se sklonem k bujarému křepčení, zpěvu a čtvrttónové hře na flétničku. Ti, kteří jen obtížně překonávají stud, se kryjí za loutky, které nosí bezvládně před sebou.

Loutkoherci viz. značně problémová menšinová skupina, která se navzdory všem dobrým radám renomovaných teoretiků snaží vytrvale hrát s loutkou tak, aby z projevu loutky bylo patrné, co chce loutkoherce říci.

Herec s loutkou je ten, kdo při hře s ní neupřednostňuje vlastní fyzické jednání, ale snaží se především zaujmout jednáním svěřené loutky.

JS

OHLASY

Jak se Petruška ženíl (Podivíni, Podivín)

- já jsem ještě taková neprobuzená, ale myslím, že to bylo docela pěkný - loutky se mi líbily, ačkoli musím říct, že nezvládali úplně mluvení, to neutáhli - ty říkáš mluvení, tam byl problém s voděním, jak ty loutky nastupovaly a jak chodily, vůbec neměly podlahu, nepoužívaly nohy, ale ty loutky byly fakt pěkný, - nelíbilo se mi to, - veliká sranda, - trochu mne to uspalo, - nudný, nezábavný a chvílema i trapný, - nechytlo mne to, - výtvarně se mi loutky líbily

Seminář F - Pro ty, co chtějí vědět

...dveře dokořán, třída připravena k diskusi, otevřené okno, záclona vlaje a jinak pusto, snad zítra

KACHNA ZA OPONOU

Kůzlátka Lenky Košťákové se tak trochu ztrácela nikoli jen mezi dvěma představeními dvou souborů, ale dokonce i mezi dvěma představeními souboru jednoho (stálce DNO, které si místo na výsluní střeží jak jen to jde). Sama Lenka proto včera trochu našťavaně odjela. Raději jsme si to ověřili, bylo to vlakem ve 21:15, s přestupem v Pardubicích. Dívce až ve vlaku se začal v hlavě rodit nápad, jak zvýšit zájem o své představení. Stačí mezi diváky vypustit zprávu, že lze po kůzlátkách

odehrát jako přídavek pohádku „O budulínkoví“. Vidina přídavku učiní závěrečný potlesk frenetičtější. Jak vidno Lenčiny úvahy o studiu produkce svědčí o skutečném zájmu o tento obor a také o jistém nadání v oblasti divadelního marketingu.

PV

Připomínka

Nelze jinak, než ocenit snahu pořadatelů, aby se loutkářský festival stal skutečně věcí pokud možno co největšího počtu chrudimských obyvatel. Není sporu, že tomu napomáhají i veřejné koncerty špiček naší populární hudby. Ale také rej loutkářů na hlavním náměstí. I divadelní sály se čím dál tím víc plní maminkami nebo dědečky se svým potomstvem. Škoda, že dospělého, kterému už děti dávno odrostly, nenaadne zajít na některé představení. Včera při vystoupení DNA by se jistě srdečně pobavil. Možná, že by to měli pořadatelé zkusit s některými mediálně proslulými profesionálními scénami. Myslím například na Divadlo S+H, na Fomany, na Černé divadlo. Kdyby tu koncertovala Eliška Pišťuková ze Lhoty, také by se lidé zrovna nehrmuli. Bráníme se sice léty vžitému předsudku, že loutkové divadlo je jen pro děti, ale bez promyšlené stra-

tiegie to asi hned tak nezměníme. LCH není uzavřenou akcí, nelze nikoho upřednostňovat, ale přece jen si myslím, že by pořadatelé měli dbát na to, aby byla stabilně zajištěná místa v sále pro členy poroty, vedoucí seminářů, oficiální hosty a pro redakci zpravodaje. Snad příště.

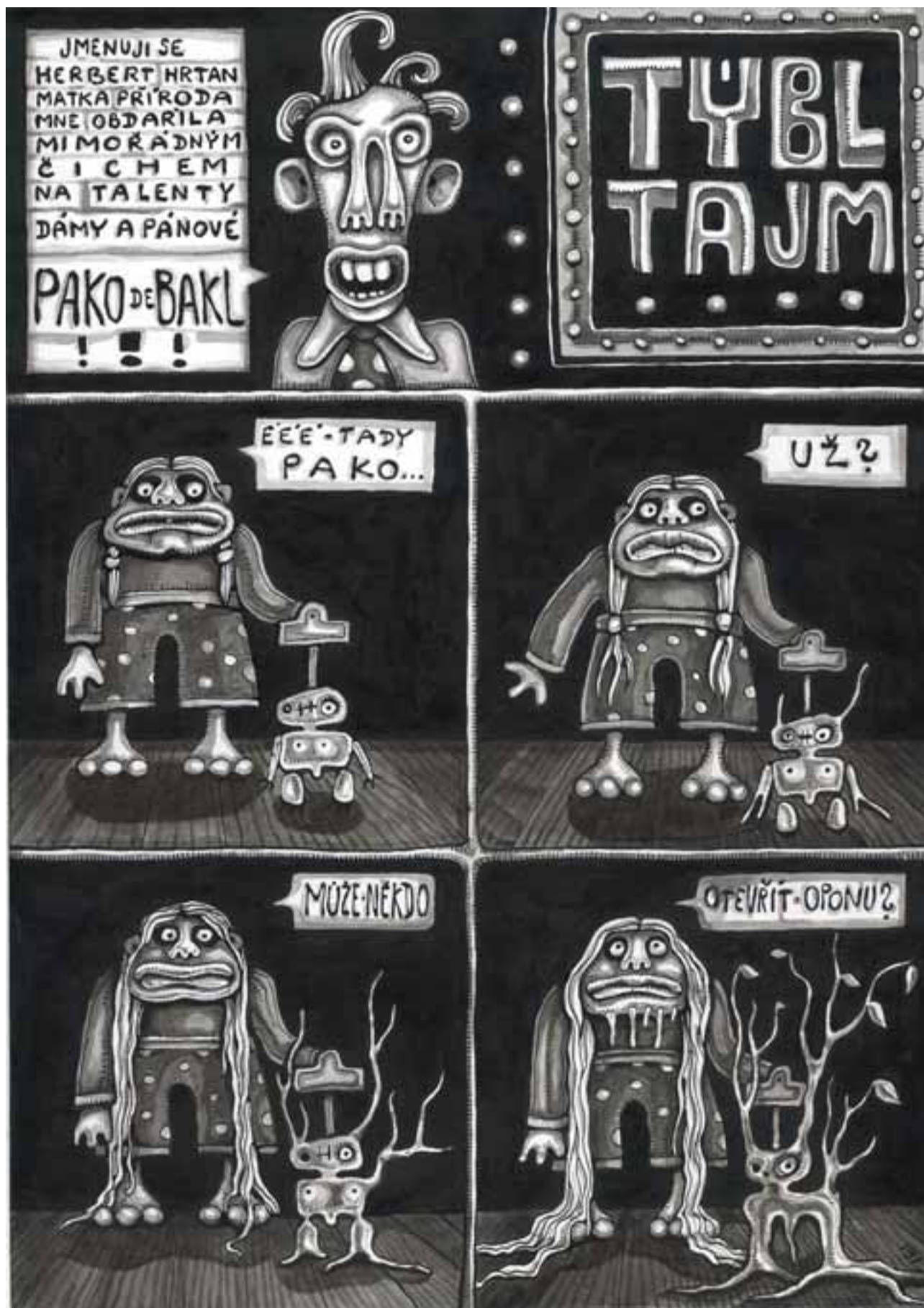
JS

OHLASY

Pastýřka (Tlupatlapa, Svitavy)

- mrazilo mě při tom v zádech, při téhle hře, - opravdu se mi to líbilo, výborná hra, světla, stíny, prostě luxusní, - první dojem, těžko říct, asi bych si to potřeboval sám ujasnit, rozhodně je to představení, který má podle mě něco do sebe, - do určitý míry nutno říct, že jsem se bavil, ne v tom humorném smyslu, je to zajímavý určitě, - nó, super, fakt bomba, - byli super, hrozně líbilo, bylo to jiný než všechny ostatní loutkové,

NA LAVKU, LIBILA, NELIBILA, TREBA I VICE VETAMI, PROTOZE TO MUZE PRINEST JISTA ZLEPSENI.

VASE NAZORY POSLOUŽI DOBROU RADOU PRO NASE NASLEDOVNIKY ..*.. 606 653 770.. * .. DIKY